

“Vaig descobrir com treballar amb visió de servei als altres”

Jesús San Miguel ha rebut recentment el Premi Castella i Lleó d'Investigació Científica i Tècnica. Actualment és Cap del Servei d'Hematologia de l'Hospital Clínic de Salamanca i sotsdirector del Centre d'Investigació del Càncer.

13/08/2008

Als seus 54 anys aquest sorià és coordinador de la Xarxa Nacional de

Mieloma, després d'haver creat la Xarxa Europea de Mieloma (EUMM). Ha rebut, entre altres, el Premi Internacional Waldenström, Premi Nacional d'Investigació, Premi Nacional d'Oncologia i Premi CEOE a la Investigació Científica en Ciències Biològiques. Amb aquest nou guardó es reconeix l'«extraordinària qualitat» de les seves investigacions al camp de l'Hematologia i en concret dels càncers hemàtics, com la leucèmia, la qual cosa l'ha dut a realitzar més de 400 publicacions, la majoria de difusió internacional, i participar en 45 projectes d'investigació.

Com va conèixer l'Obra?

Es pot dir que “des de l'altra cantonada”. Vivia a Burgos i per circumstàncies diverses me'n vaig anar a estudiar medicina a la Universitat de Navarra. Allí vaig residir al Col·legi Major Belagua, que

porta l'Opus Dei. Anava bastant alligonat, per part del meu pare i d'algunes altres persones, perquè ni de lluny m'acostés a l'Obra. La veritat és que anava carregat amb tot tipus de prejudicis en contra de la institució.

Però ara es membre de l'Opus Dei?

Sí. Vaig demanar l'admissió a l'Obra l'any 1974 quan estudiava quart de Medicina.

A què es va deure aquest canvi?

Quan vaig començar a conèixer persones de l'Obra (alguns d'ells avui grans amics meus). Em va sorprendre el contrast abismal que hi havia entre la idea que jo tenia, plena de prejudicis, i la realitat. La vida i actitud d'aquestes persones em va fer pensar molt.

Però d'aquí a demanar l'admissió...

Va ser un procés lent de sorpresa i assimilació. La idea de santificar els estudis, el treball, em fascinava.

Alhora, em sorprenia i atreia l'afecte que trobava al Col·legi Major.

A què et refereixes?

Fonamentalment a l'ambient de família que vaig trobar. Per exemple, vaig agafar una grip molt forta que em va tenir més d'una setmana al llit. Em vaig sentir en tot moment molt abrigat, com si estigués a casa meva. Fins i tot el capellà em portava l'àpat i m'acompanyava durant una bona estona.

I això va ser decisiu?

No, realment només va ser una gota més entre d'altres moltes que van acabar per omplir el got, després que hagués anat calant en mi a poc a poc la coherència de vida de moltes persones. Al Col·legi vaig comprovar la pluralitat d'idees polítiques i

socials dels membres de l'Obra; res a veure amb el conjunt de tòpics que portava a la meva motxilla quan vaig aparèixer per allí.

Abans em parlava de la santificació del treball...

Va ser un factor decisiu. He de reconèixer que era poc estudiós. Tenia una gran inquietud professional. Les perspectives que se m'obrien per a la meva futura feina com a metge em semblaven apassionants, somiava d'arribar ben lluny... Doncs bé, descobrir que aquest treball no era un obstacle sinó el millor dels instruments per unir-se a Déu i realitzar-ho amb una visió de servei als altres suposava fer un tomb radical als motius que fins llavors em movien (em van ensenyar que en comptes de treballar per “alguna cosa”, ho faria per “algú”....)

Van influir més aspectes?

Una altra qüestió que em va semblar inaudita va ser assabentar-me que el matrimoni era una més de les vocacions cristianes. Em va semblar sorprenent, mai m'ho havia plantejat així. A mi m'atreia molt la idea de compartir la vida amb la dona de qui m'enamorés, de formar una llar, de gaudir amb els fills. La idea que això era alguna cosa volguda per Déu em va mostrar quelcom més que una nova perspectiva. Treball i família eren i són dos aspectes nuclears en la meua vida. Tenim 6 fills. Als Congressos molts col·legues de tot el món em coneixen com el “family man”

La seva dona és també de l'Opus Dei?

Sí, i això facilita molt les coses, però podia no haver estat així perquè la vocació és personal. En el matrimoni el més important és compartir un

projecte comú de vida, això és fonamental a l'hora d'educar als fills.

De vegades es diu que els fills donen molts problemes...

Sí, i també moltes alegries.

L'important és esforçar-se cada dia per cercar el seu bé, compaginant un alt grau d'afecte amb la transmissió d'una educació humana i cristiana ferma i coherent. Això m'ha portat a implicar-me, al costat d'altres pares, en un projecte educatiu a la ciutat, un Col·legi que compta ja amb uns 600 alumnes. Gràcies a Déu jo estic tenint moltíssima sort amb els meus fills. Dos d'ells són de l'Opus Dei i els veig molt feliços. Tots els dies demanem perquè tots ells siguin bons fills de Déu.

Els que són de l'Obra, no poden estar una mica condicionats perquè ho es vostè i la seva dona?

Els hem educat en un clima de gran llibertat i hem procurat donar-los el millor de nosaltres. Ells són els que lliurement, “perquè han volgut”, han escollit aquest camí i semblen feliços. Nosaltres, lluny d’empènyer-los, els parlem amb claredat de la duresa del camí que emprenien i que l’important en qualsevol camí no són les il·lusions inicials sinó la perseverança per arribar a la meta.

Efectivament, avui els joves no ho tenen fàcil...

També els hem dit que ens tindran sempre al seu costat...Tal com estan les coses cap jove “pot caminar per la bona sendera” si no és amb un grau de llibertat elevat. Avui en dia la virtut no és fàcil, encara que la meva visió de la joventut és molt positiva. Als nois tan sols cal mostrar-los amb sinceritat el camí del bé, un camí que és més exigent però, alhora, més atractiu que qualsevol altre. També

dic una cosa, el fracàs més gran de la meva vida seria el no haver ajudat un fill a trobar-se amb Déu.

És Cap d'un Servei que gaudeix de molt prestigi a Espanya i més en concret del Mieloma a nivell internacional la qual cosa suposa molts viatges i participació en múltiples congressos, com arriba a tot?

Això del prestigi és una mica exagerat i, en tot cas, fruit del treball de les 100 persones que formem l'equip. Costa una mica arribar a tot, però amb esforç s'hi arriba.

Saben els seus col·legues i amics que es de l'Opus Dei?

Per descomptat. Ho saben tots, no sols els de Salamanca, sinó també els col·legues d'altres països amb què coincideixo en nombrosos Congressos. Això forma part del meu concepte d'amistat. No crec en les

amistats superficials, m'agrada tocar el fons (per exemple, no podria, no sabria romandre al marge d'un problema familiar d'un amic)

I els parla de l'Opus Dei?

Sempre que puc. Sento la responsabilitat de cristià en moure'm en el món científic internacional. Aprofito totes les ocasions per explicar la meva fe, la meva vocació i els ideals que em mouen. Agraeixen sempre les meves explicacions sobre punts controvertits de la doctrina de l'Església. Molts amics han tornat a practicar la fe, i a bastants els he posat en contacte perquè assisteixin als mitjans de formació que l'Obra imparteix en els seus diversos països.

Va conèixer sant Josepmaria?

Vaig tenir la sort d'assistir a una tertúlia amb ell l'any 1972. Llavors no era de l'Obra i em va impressionar la seva força espiritual

i la claredat dels missatges. Intento viure el seu ensenyament de cercar la santedat enmig del món.

Personalment, probablement pel meu treball, hi ha una expressió seva que em produeix una gran satisfacció. Deia ben sovint que l'Opus Dei és “una injecció intravenosa en el torrent circulatori de la societat”. Aquesta imatge, per a un hematòleg, té un significat molt familiar.

Cal ser especial per ser de l'Opus Dei?

No es tracta de pensar que les persones de l'Opus Dei som millors que els altres, res d'això. Només som (cadascun de nosaltres) una mica millors del que seríem sense aquesta vocació (o almenys per això lluitem), i amb tots els nostres defectes intentem contribuir al fet que la societat camini més prop de Déu.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/vaig-
descobrir-com-treballar-amb-visio-de-
servei-als-altres/](https://opusdei.org/ca-ad/article/vaig-descobrir-com-treballar-amb-visio-de-servei-als-altres/) (21/04/2025)